

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/367/2014
Identifikačné číslo spisu:	1410215777
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Emil Franciscy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1410215777.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Stavebného bytového družstva Bratislava IV, so sídlom v Bratislave, Polianky č. 9, IČO: 00169731, zastúpeného Mgr. Jozefinou Podhradskou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Mudrochova č. 13, proti odporcovi RNDr. M. Y., bývajúcemu v G., zastúpenému Advokátskou kanceláriou STRELÁK & PETKOV, so sídlom v Bratislave, Na vříšku č. 12, o zaplatenie 710,97 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 24 C 84/2011, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 2014 sp. zn. 3 Co 304/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Navrhovateľovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava IV rozsudkom z 3. mája 2012 č.k. 24 C 84/2011-105: I. konanie zastavil v časti o zaplatenie sumy 347,72 € s príslušenstvom (ktoré špecifikoval vo výroku rozsudku), II. odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi do troch dní sumu 362,25 € spolu s poplatkom z omeškania vo výške 1‰ zo sumy 15,53 € od 21. januára 2010 do zaplatenia, zo sumy 86,93 € od 21. marca 2010 do zaplatenia, zo sumy 86,93 € od 21. apríla 2010 do zaplatenia, zo sumy 86,93 € od 21. mája 2010 do zaplatenia, zo sumy 86,93 € od 21. júna 2010 do zaplatenia. Na odôvodnenie výroku I. uviedol, že navrhovateľ pred začatím pojednávania vo veci samej zbral návrh v časti 347,72 € spolu s príslušenstvom späť a žiadal, aby súd v tejto časti konanie zastavil. Výrok II. odôvodnil poukázaním na výsledky vykonaného dokazovania, ktorými mal preukázané, že odporca bol do 30. júna 2010 ako člen Stavebného bytového družstva Bratislava IV nájomcom družstevného bytu č. XX, nachádzajúceho sa v bytovom dome súpisné č. XXXX na I. ulici č. X v G.. Vlastníkom družstevného bytu je navrhovateľ. Za účelom výkonu správy tohto domu bolo zriadené spoločenstvo vlastníkov bytov a nebytových priestorov s názvom VETERNICA (ďalej len „spoločenstvo“). V zmysle čl. 3 Zmluvy o nájme bytu bol odporca povinný platiť navrhovateľovi nájomné a úhradu za plnenie poskytované s užívaním bytu. Prenajímateľ až do 31. júla 2008 toleroval, že odporca platil tieto úhrady na účet spoločenstva. Listom z 28. júla 2008 ale odporcu upozornil, že tento postup nie je správny a že aj preto odporcovi nezasiela

ročné výkazy, ani zálohové predpisy. Navrhovateľ ako prenajímateľ žiadal odporcu (nájomcu), aby od 1. augusta 2008 platil mesačný zálohový predpis vo výške 2 619 Sk na účet navrhovateľa. Odporca na jeho účet zaslal iba 158,33 €. Preplatok zo zálohovej platby za 02/2010 vo výške 71,40 € navrhovateľ započítal na zaplatenie časti zálohovej platby za 1/2010. Súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní poukázal na to, že v nájomnom vzťahu vzniká nájomcovi povinnosť platiť nájomné a úhrady za služby spojené s užívaním bytu vlastníkom (v danom prípade navrhovateľovi). Odporca však túto povinnosť dlhodobo nerešpektoval a mesačné zálohové platby uhrádzal spoločenstvu. Takýto postup nemá oporu v § 685 ods. 1, § 696 ods. 1 a 2, § 697 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ odporca v konaní poukazoval na to, že o takomto spôsobe úhrady rozhodlo spoločenstvo, ktoré od neho riadne prijalo všetky platby a navrhovateľ teda nemá právo domáhať sa voči nemu zaplatenia nájomného a úhrad za poskytované služby, súd prvého stupňa poukázal na § 7b ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“), ktorý explicitne vyjadruje povinnosť uhrádzať finančné prostriedky do fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrady za plnenia vlastníkom bytov a nebytových priestorov v dome. Spoločenstvo nemá právomoc rozhodovať o tom, či a akým spôsobom budú nájomcovia bytov vykonávať predmetné platby. Prenajímateľ má právo na úhrady za plnenia poskytované s užívaním bytu alebo preddavky na ne, ak sa účastníci (t.j. prenajímateľ s nájomcom) nedohodnú alebo právny predpis neustanoví inak (§ 696 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V danom prípade sa účastníci na inom spôsobe úhrad a preddavkov nedohodli, preto odporca bol povinný uhrádzať plnenia priamo navrhovateľovi. Na tomto skutkovom a právnom základe dospel súd prvého stupňa k záveru, že návrh navrhovateľa bol podaný dôvodne, a preto mu (výrokom II.) vyhovel.

Na odvolanie odporcu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. marca 2014 sp. zn. 3 Co 304/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku II. potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 O.s.p.), pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu v napadnutej časti uviedol, že súd prvého stupňa správne rozlíšil na jednej strane právny vzťah medzi prenajímateľom a nájomcom, a na druhej strane vzťah medzi nájomcom a spoločenstvom. Skutočnosť, že nájomca (odporca) plnil svoje povinnosti vyplývajúce mu z § 10 zákona č. 182/1993 Z.z. voči spoločenstvu, nemá žiadny právny význam z hľadiska (ne)plnenia jeho povinností voči prenajímateľovi (navrhovateľovi). Rozhodnutie spoločenstva o inom spôsobe uhrádzania nájomného a služieb spojených s užívaním bytov na tom nemohlo nič zmeniť. Pokiaľ odporca v odvolaní poukazoval na istú formu kompenzácie a uplatnil kompenzačnú námietku, odvolací súd pripomenul, že v zmysle § 216 O.s.p. je v odvolacom konaní vylúčená aplikácia § 97 O.s.p. (upravujúceho vzájomný návrh) a tiež § 98 O.s.p. (upravujúceho námietku započítania). V závere rozhodnutia odvolací súd vysvetlil, prečo treba považovať za správny výpočet výšky sumy, zaplatenia ktorej sa navrhovateľ (po čiastočnom späťvzatí návrhu) v konaní domáhal.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal odporca dovolanie s tým, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Súdy sa podľa jeho presvedčenia nezaoberali „meritom vecí“ (v danom prípade - podľa názoru dovolateľa - tým, či je rozdiel medzi družstevným a nájomným bytom, aký je rozdiel medzi „preplatkom“ a „nedoplatkom“, či je v súlade s právnym poriadkom požadovať „výpalné“ za neposkytnuté služby, či je rozdiel medzi družstvom, ktoré je správcom a družstvom, ktoré nie je správcom, či sú stanovy družstva spoločenskou zmluvou medzi družstvom a členom družstva, či je trestným činom požadovať platby za neposkytované služby, či mohol záväzok odporcu voči navrhovateľovi vzniknúť pred vznikom záväzku navrhovateľa voči spoločenstvu). Súdy navyše nepodali definíciu vyúčtovania a svojimi nesprávnymi rozhodnutiami umožňujú navrhovateľovi domôcť sa voči odporcovi neexistujúceho (fiktívneho) záväzku. Odvolací súd nerešpektoval ani judikatúru týkajúcu sa predmetu sporu. Na inom mieste dovolania odporca uviedol, že „odvolací súd sa odchýlil od právneho záveru vysloveného dovolacím súdom“, pričom ide o „vec zásadného právneho významu“. Súdy vec neposúdili zákonom zodpovedajúcim spôsobom, lebo nesprávne aplikovali a interpretovali ustanovenia § 685 ods. 2 a § 687 ods. 3 Občianskeho zákonníka a tiež zákona č. 182/1993 Z.z. „Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že odporcovi vznikla povinnosť uhrádzať fiktívne plnenia fiktívne poskytované s užívaním bytu“. Súdy tiež nesprávne vyhodnotili výsledok dokazovania, ktoré bolo vykonané svedeckou výpoveďou D. J.. Z týchto dôvodov odporca žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a ním potvrdený prvostupňový rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu

prvého stupňa na ďalšie konanie.

Navrhovateľ sa k dovolaniu písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade so zákonom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

1. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie - naopak - je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výslovne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho (dokonca) prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu účastníka stojaceho na opačnej procesnej strane. Porušenie princípov spravodlivého procesu totiž spočíva „v takom postupe a rozhodnutí mimoriadneho opravného súdu, ktorými sa nad rámec zákonných predpokladov prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku zrušuje právoplatné rozhodnutie a vec účastníka sa dostáva opätovne pred súd, ktorý musí o veci znovu konať a rozhodovať, pretože to vytvára opätovne stav právnej neistoty, ktorá už bola nastolená právoplatným rozhodnutím súdu nižšieho stupňa“ (II. ÚS 172/03).

Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty a konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z roku 2010) ESLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru ESLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z 23. júla 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z 18. januára 2007)].

Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí ESLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, je potrebné na prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na krajné výnimky z tejto zásady. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad.

2. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ďalej proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), a napokon proti rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vo výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, lebo po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo b/ ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

2.1. Dovoláním odporcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ale taký potvrdzujúci rozsudok, ktorý nemá znaky uvedené v § 238 ods. 3 O.s.p. Dovolanie odporcu preto podľa týchto ustanovení nie je prípustné.

2.2. Odporca v dovolaní uviedol, že odvolací súd sa odchýlil od právneho záveru dovolacieho súdu. Treba však uviesť, že dovolací súd v tejto právnej veci dosiaľ nerozhodoval (najvyšší súd rozhoduje o prvom dovolaní podanom v tejto právnej veci), preto ani nezaujal právny názor, ktorým by bol odvolací súd viazaný (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť dovolania odporcu preto nevyplýva ani z § 238 ods. 2 O.s.p.

Dovolací súd ako poznámku uvádza, že § 238 ods. 2 O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania vtedy, keď „dovolací súd“ už rozhodol „v tejto veci“, odvolací súd sa ale neriadil záväzným právnym názorom vysloveným v zrušujúcom rozhodnutí dovolacieho súdu a od tohto názoru sa bez opodstatnenia (nepripustne) odchýlil.

Formulácii, ktorú zákonodarcu zvolil v § 238 ods. 2 O.s.p., zodpovedá výklad, v zmysle ktorého „touto vecou“ je práve prejednávaná vec (prípady). To znamená, že „touto vecou“ sa myslí konkrétne daný (aktuálne v dovolacom konaní preskúmaný) prípad, spor alebo kauza, teda nie vo všeobecnom zmysle určitá právna problematika, záležitosť alebo otázka, ktorá bola riešená najvyšším súdom v inom dovolacom konaní. I keby najvyšší súd prípadne v niektorom inom konaní [odlišnom od konania v preskúmanej veci (t.j. odlišnom od konania, v ktorom má byť posúdená prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 2 O.s.p.)], čo aj na skutkovo a právne obdobnom základe zaujal právne závery, nejde o právne závery vyslovené „v tejto veci“ tak, ako to má na mysli § 238 ods. 2 O.s.p. (k tomu viď tiež rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 138/2013).

Zo spisu vyplýva, že súd prvého stupňa vydal v tomto konaní len jeden rozsudok. Len jeden rozsudok vydal tiež odvolací súd. Dovolací súd „v tejto veci“, v ktorej bolo podané jediné dovolanie, dosiaľ nerozhodoval, preto ani nemohol vysloviť právne závery, ktoré by boli pre odvolací súd záväzné - viď § 238 ods. 2 a § 243d ods. 1 O.s.p.

2.3. Dovolací súd považuje za potrebné vyjadriť sa aj k tej časti dovolania, v ktorej odporca opakovane uviedol, že súdmi prejednávaná otázka je zásadného právneho významu. Pokiaľ tým dovolateľ naznačuje, že dovolanie je prípustné podľa § 238 ods. 3 O.s.p. (v tomto ustanovení sa totiž uvádza slovné spojenie „po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu“), je potrebné pripomenúť, že oprávnenie vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku patrí výlučne odvolaciemu súdu. Ak odvolací súd prípustnosť dovolania vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku nevyslovil, dovolací súd nie je oprávnený skúmať, či ide o vec zásadného právneho významu; v tomto smere je dovolací súd viazaný

názorom odvolacieho súdu. Možnosť odvolacieho súdu vysloviť prípustnosť dovolania proti svojmu rozsudku nie je závislá na návrhu účastníka; aj vtedy, keď účastník konania návrh na vyslovenie prípustnosti dovolania podá, odvolací súd nie je povinný ho akceptovať.

2.4. Z dôvodov vyššie uvedených najvyšší súd uzatvára, že dovolanie odporcu podľa ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné nie je.

3. Dovolanie odporcu by v danom prípade bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z vád vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolať procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

4. Dovolať namieta, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - viď napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

4.1. Odporca v dovolaní naznačuje, že súdy rozhodli na základe nedostatočne zisteného (ujasneného) skutkového stavu, prípadne v rozpore so skutkovými okolnosťami, ktoré vyšli najavo v priebehu konania.

K tomu je potrebné uviesť, že nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. (obdobne tiež R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

4.2. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky účastníkom navrhované

dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 O.s.p., lebo týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť pred súdom konať (porovnaj R 37/1993 a R 125/1999).

4.3. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Ako už bolo uvedené, dovolanie nie je „ďalším“ odvolaním. Vzhľadom na to sa ním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených prvostupňovým a odvolacím súdom, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nemôže preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení a v nadväznosti na to posudzovať, či súdy správne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania, aj preto, lebo v konaní pred ním sa dokazovanie nevykonáva (viď § 243a ods. 2 in fine O.s.p.).

Pokiaľ súdy prípadne rozhodli na podklade nedostatočne zisteného skutkového stavu, môže ísť o tzv. inú procesnú vadu majúcu za následok nesprávne rozhodnutie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), nie však vadu konania v zmysle § 237 O.s.p.

5. Odporca v dovolaní opakovane namietol, že v konaní došlo k tzv. inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

„Inou vadou“ sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podriaďovať pod § 237 O.s.p., ale ich dôsledok sa mohol prejaviť na výsledku konania, ktorý je formulovaný vo výroku meritórneho súdneho rozhodnutia.

„Iná procesná vada“ je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), úspešne však môže byť uplatnená iba v procesne prípustnom dovolaní. Konštantná judikatúra najvyššieho súdu zastáva názor, že takáto vada prípustnosť dovolania nezakladá (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že inou vadou konania je tiež nepreskúmateľnosť rozhodnutia (viď R 111/1998 a R 2/2016). Pokiaľ odporca zastáva názor, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je z niektorého dôvodu nepreskúmateľný, je potrebné zopakovať, že iná vada prípustnosť dovolania nezakladá.

6. Dovolateľ - posudzujúc obsah jeho mimoriadneho opravného prostriedku (§ 41 ods. 2 O.s.p) - naostatok namietal, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Pod tento dovolací dôvod treba zaradiť všetky argumenty odporcu, ktorými tvrdí, že súdy sa nezaoberali „meritom vecí“, neskúmali, či je rozdiel medzi družstevným a nájomným bytom, neuvedomili si rozdiel medzi „preplatkom“ a „nedoplatkom“, prehliadli, že navrhovateľ požaduje platbu za neposkytnuté (fiktívne) služby, nepostrehli rozdiel medzi družstvom, ktoré je zároveň správcom a družstvom, ktoré správcom nie je, a žiadny právny význam nepriznali skutočnosti, že stanovy družstva sú (podľa jeho názoru) spoločenskou zmluvou medzi družstvom a členom družstva. Pod ten istý dovolací dôvod treba zaradiť tiež argumentáciu dovolateľa, podľa ktorej odvolací súd (údajne) nerešpektoval judikatúru týkajúcu sa predmetu sporu, a rovnako tiež námietku, že súdy nesprávne aplikovali a interpretovali ustanovenia § 685 ods. 2 a § 687 ods. 3 Občianskeho zákonníka a zákona č. 182/1993 Z.z.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011,

6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že odporca uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok vecnému posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

7. Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania odporcu z § 238 O.s.p. nevyplýva, nepotvrdila sa existencia vady dovolateľom namietanej (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a v dovolacom konaní nevyšli najavo ďalšie vady vymenované v § 237 O.s.p. Najvyšší súd preto odmietol dovolanie odporcu ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

8. V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania voči odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na jej priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.